

pealseast jallatallani ja ütles išši: „On to se, woi ei olle?” agga nenda, et juut sedda wågga håsti kuulis, ja nenda teggi ja ütles temma mitto korda.

Juut, sedda rahha föllin olli ergus teinud ja need sõnnad kuulnud, nihutas ennast soldati liggemale, terretas allandlikult ja watas dige terrawaste nende hiilgawa rublade peale, mis ta filmadega olleks árra neelnud, ja kússis: „Kedda teie otsite, aus herra? Kes ma pean ollema — wðin ma jo olla ikka se ðige?

„Ja, juut!” kostis soldat, kui ta tedda jálle olli ülewelt alla läbbi waatnud, ütles jálle: „Se on ikka nenda, kui olleksid sinna se, ja siis on jálle nenda, kui ei olleks sa mitte?”

„Moh!” ütles juut, „üttelge aus herra siis, kes ma pean ollema? — kúl ma ollen ehet sesamma, sedda teie otsite. — Ollen ma jo ommeti se wanna juut Itsih!”

„Itsih? Üsna tóšsi”, kostis soldat, — „se olli se nimmi, kui ma posse eksi lánud? Kui ma agga pean selgeste teadma, et sinna se

olled? Wata, tånnna on umbest 8 páewa tåis, kui sa mulle siinsammas paikas wiis rubla laenasiid.”

„Se on tóšsi!” kostis juut ruttu, — „kúl tunneb herra mind núúd jálle, ja se on mul hea meel, et ma náen, et herra úfs aus mees on!” — Muidugi on tånnna 8 páewa tåis, kui ma siin herrale 5 rubla ollen andnud ja se on hea ja mònus, et herra árra maksab, mis laenatud on.”

„Jah juut! núúd ma náen kúl, et sinna se ðige Juut olled. Sáh, siin on sinnu 5 rubla, ja veel mònned koppikad kasjud señna jure.” Ja nenda luggas soldat need 5 rubla temma kátte. Juut wðttis rómuga rahha wasto, pistis tasfu ja tahtis árra miñna; agga soldat piddas tedda kínni ja ütles: „Ei ei! sôbber!” pea kinni, nenda ei wði se olla. Sinna olled omma rahha kátte sanud, agga núúd anna ka minnu tasfu:ur taggasi, mis ma sulle pandiks andsin?”

„Mis uut?” kússis juut, — „Jummala imme! minna ei tea jo urist middagi?”